

7-6-2007, Alp dHuZes + 1, een dag om niet te vergeten.

Het was 5:00 uur in de ochtend op 7 juni 2007, 70 individuen en 7 estafette teams vertrokken met verlichting voor 7 keer 21 beruchte bochten van de Alp dHuez. Dat betekent 21 haarspeldbochten die nodig zijn om van 730 meter hoogte te klimmen naar 1800 meter, meer dan 1000 meter omhoog per keer. 7 keer 13 km maakt 91 km klimmen, gelukkig ook afdalen, als beloning!

Tjalling riep al snel, "hé waar zit je?" Het was nog donker en we hadden afgesproken de beklimmingen voor een groot deel samen te fietsen. Samen hadden we al de nodige fietservaring, ook in deze regio met vooral heel hoge bergen. Via hem hoorde ik van deze actie en door het overlijden van AnneMieke (mijn collega bij Keerpunt) eind januari 2007 kwam ik op het idee om mee te gaan doen aan deze idiote maar oh zo mooie actie. In de trainingen de week vooraf bleek dat we net als vroegere jaren redelijk gelijkwaardig berg op gingen en besloten samen een aflopend schema te fietsen. Dat wilde zeggen, rustig beginnen, elke klim iets sneller naar boven en dan maar zien hoe lang we vol hielden. Al snel reden we naast elkaar omhoog en naarmate de eerste klim vorderde werd het licht, de lampjes reden verdeeld over de 13 km stijgend asfalt en doofden langzaam maar zeker uit.

Ik had de nacht voorafgaand aan de actie amper geslapen, net als waarschijnlijk de rest van de deelnemers. Ik was gespannen want het moest maar even gebeuren, 7 keer die berg op. Misschien was er wat extra spanning, dat had te maken met een ontmoeting de dag voor de actie. Op woensdag 6 juni haalde alle deelnemers hun kleding pakket op. Iedereen reed in hetzelfde tenue met daarop eigen sponsors van € 1000 of meer, dat waren er bij mij 5. Ik stond daar bij de tent wat onhandig met mijn pakketje kleding toen plotseling Marianne bij me kwam staan. "Jij bent toch Jean Paul?" Ik keek wat verbaasd en viel even stil. Marianne en Ton Jacobs, de ouders van AnneMieke stonden plots bij me. Ze waren naar Frankrijk gekomen om de actie bij te wonen, mij te volgen en te steunen. Ik was verrast, totaal verrast, wat fantastisch dat zij hier naartoe waren gekomen. Vanaf dat moment werd ik warm en onrustig van binnen, vanaf dat moment zat ik in de bekende tunnel, een flow, het moest wel goed gaan.

Onze hartslag meter was de bewaker van de inspanningen tijdens de beklimmingen. Tussen de 150 en 160 hartslagen per minuut en niet hoger. Niets was makkelijker dan jezelf over de kop te jagen in het begin en op het laatst niet meer omhoog te komen. Enkele andere renners zaten vlak voor ons, de eerste beklimming zat er op rond 1 uur klimmen. Vanaf de 2^e klim kon ik precies gaan meten, in het donker had ik wat knopjes gemist. Boven op stond een pak mensen ons op te wachten, helm op, jack aan en de afdaling kon beginnen.

De 2^e beklimming begon, we waren flink afgekoeld in de afdaling. Het steile beginstuk was nodig om weer warm te worden. Het was niet koud, een beetje bewolkt en een graad of 14 op dat moment. Als anderen afdaalden moedigden we elkaar aan, iedereen was bezig met zijn eigen strijd. Iedereen had ook zijn eigen verhaal, een reden om mee te doen en zoveel mogelijk geld te krijgen voor KWF kankerbestrijding. Het geld dat hard nodig is om de ziekte kanker te kunnen bestrijden en mensen een kans te geven. AnneMieke had geen kans, geen kans om tegen de ziekte te kunnen strijden. Marianne en Ton vertelden dat tot het einde toe onduidelijk was waar het nou precies om ging. AnneMieke had geen kans, niet eerlijk, frustrerend, dramatisch, hartverscheurend en nog veel meer. We spraken er uitgebreid over in de dagen rond de actie, zij vertelden vaak, ik luisterde naar hun zeer aangrijpende verhaal. Een ongelooflijk verhaal, het maakte heel wat los bij mij en iedereen die betrokken was bij de actie. Ik kon en kan wel strijden, heb het geluk gezond te zijn en iets, ook al is het maar een

klein beetje, te kunnen doen. Die kracht stuwde mij en de anderen omhoog, iedereen leverde zijn strijd tegen kanker. AnneMieke gaf nooit op, bleef optimistisch, wij mochten vandaag niet opgeven!

Tjalling en ik kwamen boven, ik drukte op mijn horloge. Enigszins verbaasd zei ik, "He Tjal we reden in 58 minuten naar boven man!"

Drinken, eten, jack aan, helm op en afdalen maar. Onderaan op de camping snel een kop koffie met gebak, klaargemaakt door Lous mijn vriendin en Epke de vrouw van Tjalling. Boukje de zus van Epke leed aan borst kanker, het gaat nu weer goed met haar, ze was erbij maakte foto 's, moedigde ons aan en dat was mooi. Hup weer naar de start, we moesten verder, nummer noteren, tijd weer indrukken en daar gingen we weer. Het was 8:30 uur en we begonnen aan de 3^e beklimming. De beklimming werd bewust en onbewust opgedeeld in stukjes om het vol te kunnen houden. De eerste 4 bochten voorbij dan hadden we het steilste deel gehad, bij die bocht stond een groep mensen. In het volgende dorpje stond verzorging en gaf je jou hartslag door. Vanaf bocht 10 schoot het op, nog een verzorgingspost met aanmoedigingen. Vanaf bocht 4 verdwenen de bomen richting de laatste 3 bochten, het skidorp verscheen voor je neus en plots was er dan de boog van de finish. Marianne zei nog dat ze voor onmogelijk hield, dat kon toch niet gezond zijn 7 keer zo'n beklimming. Ik dacht dat ook toen ik het voor het eerst hoorde en nu deed ik het. Dosereren was het toverwoord, eten, drinken, voldoende pauze nemen, ja het ging goed en de 3^e beklimming ging opnieuw binnen een uur.

De 4^e beklimming begon alweer, het ging zeer voortvarend allemaal, boven verwachting. Onderaan gaf je jou helm en jack af, motoren brachten die naar boven zodat je veilig en warm weer naar beneden kon. We hielden elkaar aan de praat, hadden eerlijk gezegd ondanks het afzien en gehijg behoorlijk veel lol onderweg. We moedigden mensen aan die **naar beneden** kwamen, "hou vol hè!" Ik voerde telefoongesprekken tijdens de beklimmingen en las sms berichten. We maakten allerlei associaties op bekende namen die op de weg stonden ("Ik heb een Schleck band!") en deden mee met de wave als die door een groep supporters langs de kant werd ingezet. We attendeerden elkaar erop om te drinken tijdens de klim, het vocht gehalte moest op peil blijven. We keken of we bekenden langs de weg zagen staan of bekende oud renners inhaalden zoals Blijlevens en jawel Joop Zoetemelk! Ton en Marianne had ik nog niet gezien, later vertelden ze dat ze niet verwacht hadden dat we zo snel zouden gaan. Een paar maanden eerder had ik een boekje overhandigd over de actie alpe dhuzes van 2006 aan Suzanne. Zij is de tweelingzus van AnneMieke, zij bracht een bezoek aan Keerpunt, het bedrijf waar ik werk en AnneMieke werkte. Als 2 druppels water lijken ze op elkaar. Ton had het boekje met verslag van Suzanne gekregen en meteen gezegd, daar gaan we naartoe, daar moeten we bij zijn. Ze vertelden me dat ze van alles hadden bedacht en getwijfeld hadden. Na onze ontmoeting een dag voor de actie vertelden ze me blij te zijn er bij te zijn, bij deze bijzondere actie voor het goede doel. Ik was ook blij, het gaf mij extra kracht. "Hé Tjal, de 4e beklimming ging in 56 minuten!"

De afdalingen gingen beheerst, vooraf was iedereen op het hart gedrukt rustig te dalen. Terecht natuurlijk, het einde van de dag moest ook een feest worden. Het was al erg genoeg dat 2 belangrijke drijvende krachten achter de actie niet mee konden doen. Peter Kapitein was geveld door een dubbele longontsteking. Jurriaan Callenbach viel eerder die week en liep een lichte hersenschudding op. Het mooie was dat er wel andere strijders werden gevonden die op 7 juni wel het speciale shirt naar boven zouden dragen. Peter Kapitein zei letterlijk op 7 juni, "Ik heb vandaag een kut dag dus laat ik er maar zoveel mogelijk van genieten!" Hij loste het

startschot en genoot van de dag. De avond ervoor tijdens de laatste meeting had hij het bedrag bekend gemaakt wat er op dat moment was binnen gehaald. Het ongelooflijke bedrag van € 950.000,- en dat zal zeker nog niet het eindbedrag zijn bij de overhandiging aan KWF kankerbestrijding op 8 oktober dit najaar.

Die 5^e beklimming werd voor mij een kantel moment op die dag, ik voelde tijdens de klim langzaam maar zeker mijn krachten afnemen. “He Tjal, mijn motor begint een beetje te haperen, mijn accu raakt een beetje leeg!” Ik twijfelde geen moment of ik het nog wel vol zou houden, nee het enige was dat het wellicht iets langzamer ging tijdens de laatste 2 beklimmingen. De lucht werd donker bij de finish, nog even doorgezet en opnieuw een tijd van 58 minuten maar het beste was er bij mij vanaf. Ton en Marianne stonden op dat moment boven, ik moest even bijkomen. Dat was goede timing van ze, ja ik zag af al was dat maar relatief. Tjalling en ik hadden afgesproken bij de laatste 2 keer te bekijken wie er nog wat over zou hebben en dan solo door te gaan. Nou ik had even geen puf meer, eten, eten, drinken, drinken, rust en afdalen maar.

Voor de 6^e beklimming namen we wat langer pauze. Bij de start van de 6^e klim liet ik Tjalling gaan. Op mijn lichtste versnelling ging ik nu naar boven, mijn hartslag bleef hangen bij ongeveer 145 slagen per minuut. Enige vermoeidheid na 65 km klimmen a ongeveer 10 % stijging mocht best, we waren nu een uurtje of 8 bezig, dan maar iets langzamer. De lucht betrok verder en vlak voor de eerste bevoorrading begon het te regenen. Nu ben ik niet van suiker maar nat en koud worden was niet aan mij besteed. Ik laste een pauze in bij de eerste post en hoopte dat de bui snel over was. Ton vertelde in 1 van onze gesprekken dat hij in het verleden 2 zussen heeft verloren aan kanker. Een overleden zus van hem adopteerde met haar toenmalige man ongeveer 30 jaar geleden 2 te vondeling gelegde kinderen uit India, een jongen en een meisje. Ton en Marianne kregen voogdij over de kinderen bij eventueel wegvallen van de ouders. Deze zus van Ton overleed enkele jaren na de adoptie van de kinderen echter de vader zorgde er helaas voor dat de kinderen uit India uit beeld verdwenen. Meer dan 25 jaar later, afgelopen december legde AnneMieke via hyves op internet weer contact met de uit beeld verdwenen zoals zij noemde dochter en zoon. Het ongelooflijke gebeurde, er werd weer contact gelegd en er vond recent een hereniging plaats. Wat moesten we nou denken dat juist AnneMieke die in januari overleed zorgde voor de terugkeer van een verloren geachte dochter zoveel jaar geleden, ik had geen idee. Ook met de zoon zal binnenkort een ontmoeting plaats vinden, ik was sprakeloos.

Ik besloot weer verder te gaan, passeerde weer renners die niet waren gestopt voor de regen. Tussen bocht 4 en bocht 3 stonden Ton en Marianne, ik zei ze gedag op een moment dat ik Coen van Veenendaal, die mede initiatief nemer en motivator is, passeerde. “Zijn dat je ouders?” vroeg hij. Ik vertelde hem vervolgens het verhaal van AnneMieke en de verrassende aanwezigheid van haar ouders. “Wat fantastisch dat ze hier zijn”, zei hij, daarna volgde er een stilte alleen zwaar ademende mannen die zich omhoog werkten, ik reed weer weg bij Coen die een beklimming achter liep.

Tjalling kwam alweer naar beneden en ik had Lous gevraagd met de auto naar boven te komen. Droge kleding, zweet shirt, gewoon shirt en jack zodat ik het niet koud zou krijgen. Ik deed 1 uur en 12 minuten over de 6e beklimming, oké met regenpauze.

Voor de start van de 7e beklimming wachtte ik tot de volgende regenbui over was getrokken. Het was die middag wat wisselvallig, de buien vielen overigens mee en 10 minuten extra pauze vond ik niet erg. Ik vertrok net na 16:00 uur voor mijn laatste beklimming, nog even doordouwen en het zat er al op! De hele beklimming werd ik overvallen met telefoontjes, men had via de site redelijk bijgehouden hoever ik ongeveer was. “Ja mijn laatste beklimming! Nog ongeveer een half uur! Nog 3 bochten!” Allemaal prima, het leidde me af van mijn eigen

gehijs, gezwet en gekke bekken die ik trok om boven te komen. Ja, boven wachtte me een mooi onthaal, muziek, mensen die klaptten en juichten. Daar was de boog, handen omhoog, 5 vingers rechts en 2 links, 1 uur en 3 minuten, net na vijven, na 12 uur werken, ik was er!!!! Daar waren Lous, Marianne, Ton, Tjalling die alle keren binnen het uur omhoog fietste, Epke en nog veel meer bekenden. Ik plofte neer op een stoel onder een afdak van een café, daar zat en stond iedereen. Fles Champagne erbij en toasten, doe ook maar een warme chocomel, alles goot ik naar binnen. Uithijgen, vertellen, droge kleding aan, blij gezichten, vermoeide gezichten, binnenkomende medestrijders, het ging maar door maar mijn missie was volbracht. Met de 7 keer kwam het door mij binnengehaalde bedrag boven de € 16000 uit, fantastisch! Met dank en een hele diepe buiging aan alle sponsors die bijgedragen hebben aan deze actie, het was absoluut de moeite waard.

Het werd tijd om naar beneden te gaan, ik was toe aan een lekkere douche. Met de camera in mijn hand besloot ik naar beneden te gaan tot ik Arian, mijn andere fietsmaatje, zag om vervolgens om te draaien en met draaiende camera nog een stukje met hem mee te fietsen. Hij had nog nooit een dergelijke beklimming in zijn leven gedaan voor deze actie, deze hobby deed hij sinds een paar jaar. Ik fietste nog een klein stukje met hem mee, filmde hem en moedigde hem aan. Hij finishte om ongeveer 19:00 uur, grote klasse. Na de afdaling en douche, omgekleed en met Lous nog maar eens voor de 8^e keer naar boven gereden met de auto. Alle strijders die we passeerden en bezig waren met hun eigen gevecht moedigden we aan. Boven opnieuw handen geschut, felicitaties, omhelzingen, jumpstylen op de weg, het hield niet op. Het was 20:30 uur, weer naar beneden met de auto, nog steeds kwamen mensen omhoog, soms keken ze blij, meestal zaten ze verrot, gek hè?

In een restaurant, La Romance, gerund door een Nederlands stel, aten we en keken we om 22:45 uur naar rtl 4. Het relaas van Peter Kapitein zagen we. Het werd tijd om te gaan slapen, heel lang slapen, ik ging liggen, weg was ik met waarschijnlijk een dikke grijns op mijn smoel.

Een fantastische BBQ werd op vrijdag de afronding van deze actie. Iedereen genoot na, Ton en Marianne waren erbij. We hoorden verhalen aan luisterden naar de afsluitende woorden van Coen. De laatste strijder finishte op donderdag avond om 22:10 uur, in het donker. 64 mensen haalden 7 keer de top, 2 haalden 6 keer en de rest 4 of 5 keer. Dan was er nog Bas, hij had eind februari nog zijn laatste chemokuur gehad. Toen ik hem de eerste keer zag in april was hij nog kaal. Hij haalde nu al 5 keer de top, niet te geloven. Ik stond met de camera in mijn hand en stelde de domme Mart Smeets vraag. "Hoe voel jij je nu?" "Och man....." zei hij, tranen kwamen, zijn hoofd ging naar beneden, draaide zich om en pakte zijn vriendin vast. Hij had de strijd gewonnen, zijn ziekte en het gevecht met de berg. Allemaal voelden we ons winnaar vandaag en hadden we deze strijd gewonnen, **opgeven is geen optie!**

Jean Paul